

pouhé snahy žalobkyně obdarovávatí ho a výron uspokojení jejího z těchto darů (§ 863 druhý odstavec obč. zák.). Proto dovolací soud jest toho názoru, že žalovaný, přijímaje za uvedených okolností dary, mlčky souhlasil s jejich účelem, třebaže nikdy nedal žalobkyni výslovně naděje na sňatek a třebaže na to nepomýšlel, že je jednou bude museti vraceti. Vždyť žalovaný, jak tvrdí sám, po přerušení známosti vrátil dary, pokud je měl. Odvolací soud správně posoudil případ jako dary, konané žalobkyní za účelem dosažení určitého výsledku. Žalobkyně sama odůvodňuje svůj nárok tím, že očekávala sňatek se žalovaným, a to v souhlase s ním a že výsledek ten se nedostavil. Nejde tu o případ Šu 46 nebo 1247 obč. zák., jež předpokládají zasnoubení (t. j. slib manželství), které nebylo ani tvrzeno. Rovněž se nejedná o případ Šu 1041 obč. zák., totiž o obětování věci ve prospěch cizí. Tu se předpokládá, že nebylo úmyslu darovacího, nýbrž že jde o skutečné upotřebení věci pro druhého, nikoliv o upotřebení podle smluvního poměru stran, tedy o plnění. Proto správně podřazuje odvolací soud případ pod ustanovení Šu 1435 obč. zák., jenž kryje i případ kondikce obohacení z důvodu nenastalého předpokládaného výsledku. (Sr. Krainz-Ehrenzweig System 5. vydání § 414.) Ale žalobou podle Šu 1435 obč. zák. lze se domáhati v první řadě toliko vrácení věci, nikoli beze všeho jejího zaplacení. Podle ustanovení §§ 1435 a 1437 obč. zák. mohla by se žalobkyně domáhati vrácení věci a jenom, kdyby věci byly spotřebovány aneb zcizeny, náhrady podle toho, zda byl žalovaný držitelem bezelstným či obmyslným. Držitel bezelstný ovšem není práv ze škody držbou způsobené (§ 329 obč. zák.), avšak, spotřebuje-li nebo zcizí-li věc, lze naň nastupovati o obohacení, byla-li věc anebo cena upotřebena k jeho užitku. Obmyslný držitel podle Šu 325 obč. zák. práv jest ze škody vzniklé jeho držbou. Žalobkyně domáhala se ovšem zaplacení darovaných věcí, prokazujíc cenu jejich účty a stvrzenkami, a tvrdila v žalobě, že žalovaný darovaných věcí upotřebil a že jest povinen náhradou za věci, kterých již nemá. Nižší soudy neobíraly se otázkou a dle §§ 180 a 182 c. ř. s. nevzaly na přetřes, kterých z věcí žalovaný již nemá, spotřebiv je nebo zciziv je, zda byl při tom držitelem bezelstným či obmyslným, kolik docílil při spotřebení nebo zcizení užitku nebo kolik způsobil žalobkyni škody. V důsledku toho zůstalo řízení obou nižších soudů kusé a bylo, ježto kusost jeví se i v řízení u prvního soudu, zrušiti rozsudky nižších soudů a naříditi, jak se stalo.

Čís. 6451.

Ustanovení Šu 16 první dílčí novely k obč. zák. nelze použití, domáhá-li se nezletilé nemanželské dítě výživného na dědicích nemanželského otce. Nesejde na tom, že dědicové domnělého nemanželského otce již dříve dobrovolně přistoupili k úpravě výživného pro dítě smírným způsobem, nebylo-li dosud ani zjištěno, že domnělý nemanželský otec uznal své otcovství k dítěti.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, R II 338/26.)

Žalobě nezletilce, by žalovaní dědicové Františka S-a byli uznáni povinnými platiti žalobci výživné, jakož i by uznáno bylo právem, že František S. jest nemanželským otcem žalobcovým, bylo procesním soudem první stolice vyhověno. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nehledě k použitému zrušovacímu důvodu, znovu rozhodl o odvolání.

Důvody:

Napadené usnesení má mylně za to, že ustanovení Šu 16 první dílčí novely k obč. zák. lze použiti i v případě, když nezletilé nemanželské dítě domáhá se výživného na dědích nemanželského otce. Zákonný poměr dědiců nemanželského otce k dítěti, upravený Šem 171 obč. zák. má docela jinou právní povahu, než poměr nemanželského otce k dítěti, zakládající jeho otcovské povinnosti v Šu 166 obč. zák. vytčené, neboť závazky dědiců, plynoucí z předpisu Šu 171 obč. zák., jsou jen rázu majetkoprávního, jež vymáhati lze pouze pořadem práva (§ 1 j. n.). Ostatně § 16 první dílčí novely upravuje podle svého zřetelného znění pouze vyměření výživného nezletilému nemanželskému dítěti zastoupenému poručníkem oproti nemanželskému otci a jen mezi těmito účastníky lze v nesporném řízení určit výživné a to ještě za předpokladu, že bylo otcovství uznáno nemanželským otcem. Předpis ten nelze však rozšiřovati na dědice nemanželského otce, jak již v rozhodnutí tohoto soudu čís. sb. 3001 bylo podrobně odůvodněno. Nesejde na tom, že dědicové domnělého nemanželského otce již dříve dobrovolně k úpravě výživného pro nezletilého Ottu Františka Š-a smírným způsobem přistoupili, nebylo-li dosud ani zjištěno, že domnělý nemanželský otec uznal své otcovství k nezletilému Ottovi Františku Š-ovi, což také napadené usnesení připouští, doličujíc jen, že prý poručenský soud musel míti o otázce nemanželského otcovství »jasno«, když o smíru jednal a s ním projevil souhlas. K tomuto názoru jest jen připomenouti, že, i kdyby měl poručenský soud jasno o poměru nemanželského otcovství k žalobci, nebylo tu ještě nikterak prokázáno uznání otcovství nemanželským otcem. Důvodnému rekursu bylo proto vyhověti a napadené usnesení, opřené mylně o důvod zmatečnosti podle Šu 477 čís. 6 c. ř. s., zrušiti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 6452.

Není ve zřejmém rozporu se zákonem (§ 16 nesp. říz.), učinil-li opatrovnícký soud náležitá opatření ohledně osoby nezletilého manželského dítěte, ač otec nebyl zbaven otcovské moci.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, R II 340/26.)